

Лист Прелата (листопад 2009)

Протягом Року Священства, крім молитов за святість всіх священиків, ми маємо також молитися за святість цілого християнського люду, що бере участь у царському священстві Христа.

19.11.2009

Мої дорогі діти: нехай Ісус береже для мене моїх дочок та синів!

Розпочинаючи місяць листопад Року Священства, я хочу нагадати,

що він обрамлений двома
святими, які підкреслюють
священницькі риси народу
Божого: урочистостями Всіх
Святих та Христа Царя. Перша
урочистість, яку ми обходимо
сьогодні, виявляє нам Христове
священство в його членах,
християнах. Друга, 22 листопада,
висвітлює те, що Голова нашої
Церкви, Ісус Христос, *священик
навіки і Цар всесвіту*,^[1] який через
своє славне пришествя наприкінці
часів опанує своє Царство та
передасть його Богові й Отцеві. ^[2]

Ці дві урочистості спонукають нас
до роздумів над гідністю
християнського покликання. Св.
Петро у своєму першому листі
говорить до тих, хто був
охрещений: *“Ви ж — рід вибраний,
царське священство, народ святий,
люд придбаний на те, щоб
звістувати похвали того, хто вас
покликав з темряви у дивне своє*

світло; ви, колись — не народ, а тепер народ Божий, непомилувані, а тепер помилувані.”[3] Цей Князь Апостолів говорить нам, що Бог, благодаттю Святого Духа зробивши нас своїми дітьми, помістив нас у новий Божий народ — Церкву, до якої ми належимо не тільки плоттю, але й єднанням у Христі Ісусі. Силою такого вибору, подарованого нам без жодних наших на то заслуг, ми, беручи участь у священстві Христа, покликані свідчити Божі чуда нашим прикладом, нашими словами та вчинками.

Як ми вражені добротою Бога Отця, як ми вдячні Йому! Він не задовольнився тим, що послав у світ свого Сина спасти нас, але захотів, щоб Спасіння осягнуло все людство до самого кінця часів. Він робить це через Церкву, яка є Тілом Христовим та спасенною присутністю Господа в часі й

просторі. Як говорив св. Августин: “Як, в силу єдиного помазання, ми називаємо всіх хрещених християнами, так само ми називаємо їх священиками, бо вони є членами одного Священика.”[4] Наш Отець багато роздумував про цей неосяжний дар та спонукав усіх нас плекати ті самі думки в собі, які були й у Христі Ісусі.[5] Отже, кожен з нас має запитати себе: як багато зусиль я докладаю, щоб досягнути глибини цієї істини?

Загальне покликання до святості та апостольства вкорінене у суті хрещення. Загальне священство передує службовому священству, а це останнє служить першому. Без духовного відродження у хрещенні ми не матимемо святих служителів, тому що саме це таїнство відчиняє двері для всіх решта. Та без службового священства, через яке Церква

проголошує людству Христове вчення, втілює його в життя через таїнства— особливо Євхаристію — та провадить до неба, ми були б нездатні до поступу дорогою святості. “Хоча вони сутнісне, а не лише за положенням, відрізняються одне від одного, загальне священство вірних та службове або ієрархічне священство, тим не менш, взаємопов'язані: кожне з них у властивий йому спосіб є участю в єдиному священстві Христа.”[6]

Святий Кюре з Арсу яскраво виразив потребу у службовому священстві. Деякими висловлюваннями святого скористався Папа Бенедикт XVI в своєму посланні на Рік Священства. Він наголошував: “Без священика страсті та смерть нашого Господа були б марними, бо на Землі саме священик продовжує діло спасіння... Чи є

корисним дім, повний золота, якщо нема кому відчинити його двері? Священик тримає ключі до небесної скарбниці — саме він відчиняє двері, він є розпорядником доброго Господа, управителем його багатства... Священик не є священиком для себе самого, він є священиком для вас.”[7] Чи молимося ми щоденно з усією нашою вірою, щоб не бракувало святих священиків? Чи просимо в Господа жнив, як необхідну умову нашого християнського існування, щоб він послав робітників на своє поле, у кількості, достатній щоб задовольнити потреби цілого світу?

Але повернімось до сьогоднішньої літургії, яка наголошує священицький характер Божого люду. Одкровення св. апостола Йоана дарує нам натхнення бачення: *натовп численний,*

перелічити який ніхто не міг, - від усякого народу, і племен, і людностей, і язиків, стояли перед престолом і перед Агнцем, одягнені в одежі білі, і пальмові віти в руках їхніх; і викликували гучним голосом: “Спасіння Богу нашому, що сидить на престолі, і Агнцеві!”[8] Уся ця безліч людей, що разом з ангелами поклоняються Святій Трійці, є святими: деякі відомі, але більшість неznана. Це - Божий народ наприкінці свого шляху, “від святих Старого Завіту, починаючи від праведного Авеля і патріарха Авраама, до новозавітних: численних перших християнських мучеників, блаженних і святих наступних століть та свідків Христових наших днів. Усі вони, зрушені дією Духа Святого - животворної сили народу Божого, зібрані разом спільним бажанням втілювати Євангеліє у своє життя.”[9]

Як службове священиство, так і загальне священиство вірних існують задля освячення людства. Священнослужителі, сформовані Головою Церкви — Христом, будучи видимими інструментами Вічного і Найвищого Священика, здійснюють служіння, проповідуючи слово Боже, уділяючи таїнства та пастирські провадячи вірних до вічного життя. Миряни в силу свого царського священиства у властивий їм спосіб також беруть участь у служінні Христа Священика. Св. Хосемарія пояснював, що “усі без винятку християни створені священиками свого власного життя, щоб *приносити духовні жертви, приємні Богові, через Ісуса Христа (1 Пт 2,5), щоб кожен наш вчинок був проявом нашого послуху Божій волі, в такий спосіб продовжуючи місію Богочоловіка.*”[10]

Щоб відчувати себе покликаним до участі в спасительній місії Церкви, не потрібно чекати особливого дозволу з боку церковної влади. “Апостол — це той, ким є християнин, прищеплений до Христа, ототожнений з Христом у хрещенні, миропомазанням зроблений здатним до битви у Христове ім'я. Він - покликаний служити Богу своєю діяльністю у світі - завдяки загальному священству вірних у властивий йому спосіб бере участь в священстві Христа. Його священство, відрізняючись від службового священства сутнісне, тим не менш, робить його здатним брати участь у служінні Церкви та своїм словом і прикладом, молитвою і ділами покаяння допомагати іншим в їхній подорожі до Бога.”[11]

Треба постійно роздумувати над значенням цих умов християнського буття, тому що ми маємо як нести Христа людству, так і вести людство до Христа.

Протягом Року Священства окрім молитов за святість всіх священиків, ми маємо також молитися за святість цілого християнського люду. Якщо будуть родини, що прикладом свого християнського життя виховують дітей в істині Божої любові, якщо будуть ті, хто віддано шукає Ісуса Христа серед обставин свого щоденного життя, то буде й багато молодих людей, які почують Божий заклик до службового священства. Протягом цих місяців ми знов маємо нагоду дізнатися більше про загальне покликання до святості й апостольства та прямувати цим шляхом з більшою рішучістю, без вагань та впливу наших емоцій.

До якої міри ми дозволяємо, щоб на нас впливала втома, невдачі, помилки? Як легко ми втрачаємо наш внутрішній мир і спокій, чи нехтуємо ми в такий час притулком у Бога? Чи пам'ятаємо ми, що Хрест є і підвалинами, і вінцем Церкви?

Св. Хосемарія був особливо осяяний Богом, щоб навчити нас своєю діяльністю у світі будувати Боже царство. Того самого дня, залишаючи цей світ, він нагадав жінкам, вірним *Opus Dei*, що вони, як і усі християни, також мають священицьку душу. За багато років до того він написав: “ми - і священики, і миряни - повинні завжди і в усьому мати справжню священницьку душу і цілковито мирську ментальність. Це дозволить нам в нашому особистому житті усвідомлювати та користатися свободою, яку ми маємо в Церкві та у світській

дійсності, усвідомлюючи себе водночас домашніми Божими (див. Еф 2,19) і співгромадянами святих.”[12]

Їхня священницька душа
провадить охрещений люд до, я
наполягаю на цьому, ототожнення
своїх думок з думками Ісуса, до
спраги щоденного єднання з ним
протягом цілого дня та, особливо,
у Святій Месі. Священницький дух
спонукає нас до зростання у
святому прагненні служіння,
щирого і конкретного, задля
духовного і матеріального
добробуту наших ближніх; він
заохочує в нас справжню ревність
до душ і палке бажання,
виявляючи синівську любов до
Римського Понтифіка, у єднанні з
Божою Матір'ю стати со-
визволителями з Христом; він
схиляє нас до покути за гріхи,
наші власні та всього людства...
Отже, він заохочує нас любити

Бога та ближнього, невтомно та необмежено у нашому служінні Церкві та душам. Св. Хосемарія підсумовує це так: “Маючи таку священницьку душу, яку я просив Бога дарувати вам, ви повинні бачити, як серед ваших щоденних занять та клопоту ваше життя перетворюється на безперервну хвалу Богові: постійну молитву та діла покаяння, прохання та жертви за все людство. І все це у старанному близькому єднанні з Христом Ісусом у Святій Жертві Вівтаря.”[13]

У Святій Месі наша праця набуває цінності вічності. Для нас це - час усвідомлення нашого обов'язку допомагати Ісусові освячувати людську дійсність, приносячи в жертву наше життя та всі наші вчинки. “Наше серце є вівтарем Господа”, говорив св. Григорій Великий[14]. Ми маємо “служити йому не лише при вівтарі, але й у

цілому світі, що є для нас
вівтарем. Уся людські вчинки є
наче на вівтарі, і кожен з нас у
цьому єднанні споглядальних душ
протягом дня в певний спосіб
творить “свою Месу”, яка триває
двадцять чотири години до
початку наступних двадцяти
чотирьох годин, і так до кінця
життя.”[15]

Більш того, виявляючи свою
участь у пророчій справі Христа,
усі вірні повинні намагатися
передати божественну науку
іншим. Є багато способів участі в
євангелізаційній місії Церкви, але
основою будь-якого
апостольського служіння є заклик
Ісуса до всіх християн: *Ідіть,
отже, і зробіть учнями всі
народи...навчаючи їх берегти все,
що я вам заповідав.*[16]

Також і участь у царському
служінні Христа заохочує

християн освячувати земну дійсність, зокрема, через зусилля мирян, діючи у світі як закваска[17], виконувати свої земні справи згідно з Божою волею[18], щоб помістити Христа на вершину усього нашого життя. Як, йдучи за вченням св. Хосемарії, пояснював дон Альваро: “Загальне священство, яке ми отримали у хрещенні, є царським (див. 1 Пт 2,9), тому що, жертвуючи Богу усе, чим ми є і що ми маємо, жертвуючи усі наші згідні з Божою волею шляхетні вчинки, ми поширюємо царювання Христове та царюємо разом з ним.”[19]

Св. Хосемарія, виконуючи доручену йому Богом особливу місію, навчав, що, як для священників так і для вірних мирян, суттєвою особливістю притаманного духу *Opus Dei* способу реалізації Христового

священства є *мирська*
ментальність, відповідна умовам
та положенню кожного з них у
світі.

В такий спосіб священики та
миряни співпрацюють у
сповненні єдиної місії Церкви,
кожен згідно отриманого ним
дару та обставин, в яких він
перебуває. Миряни виконують
свою місію в осерді світських
структур, докладаючи зусиль, щоб
надихнути їх Христовим духом.
Священики служать іншим,
проповідуючи Боже слово та
уділяючи таїнства. Як писав св.
Хосемарія: “Це є заporукою того,
що ані клір, ані миряни не
пануватимуть один над одним, що
ані клір не втручатиметься у
справи мирян, ані миряни — в те,
що стосується справ кліру.”[20]

28 листопада ми святкуватимемо
чергову річницю затвердження

Opus Dei як персональної прелатури Католицької церкви. Дякуючи Богу, будемо намагатися поширювати глибоке богословське та духовне значення органічної взаємодії священиків та мирян в Opus Dei, що має метою їхню спільну участь у місії Церкви. Вони здійснюють це, передусім, своїм свідченням цілісного християнського життя, кожен залишаючись, за словами св. Павла, *у тому стані, в якому його Бог покликав*, [21], будучи *стовідсотковими* священиками чи мирянами. Саме так ми служитимемо Церкві, як і завжди намагалися робити, особливо за теперішніх умов, коли так багато людей плутають мирський дух із секуляризмом, який прагне цілковито виключити Бога зі світських структур. Але ми сприятимемо тому здоровому мирському духу, до якого з різних

нагод звертається Римський
Понтифік.[22]

За декілька днів, 7 листопада, я
висвячу на дияконів 32 вірних
Opus Dei. Просімо нашого Господа,
щоб вони були добрими й
вірними його слугами. Триваймо
в молитві за Римського Понтифіка
та його наміри, за тих, хто
допомагає йому, за священників,
дияконів та кандидатів на
священство в усьому світі.
Згадуючи той день, коли Божа
Мати подала нашому Отцю ласку
знайти троянду Ріалп, будемо
прибігати до Пресвятої
Богородиці, щоб вона здобула для
нас у Бога запашну “троянду”
відданості! Ми можемо також
розраховувати на допомогу усіх
тих, хто був перед нами. Протягом
місяця листопада будемо
зміцнювати нашими молитвами
за померлих єдність мандрівної,

войовничої і торжествуючої
Церкви.

Зі всією моєю любов'ю,
благословляю вас

Ваш Отець

+ Хав'єр

Рим, 1 листопада 2009 р.

[1] Римський Місал, Урочистість
Христа Царя, Вступ.

[2] Див. *1 Кор* 15:24.

[3] *1 Пт* 2:9-10.

[4] Св. Августин, Місто Бога, XX, 10
(CCL 48,720).

[5] Див. Фил 2:5.

[6] Другий Ватиканський Собор,
Lumen Gentium, 10.

[7] Св. Йоан Марія Віанней;
цитований Бенедиктом XVI в його

Листі до Священиків, 16 червня 2009.

[8] Одк 7:9-10.

[9] Бенедикт XVI, Проповідь на Урочистість Всіх Святих, 1 листопада 2006.

[10] Св. Хосемарія, Христос проходить поруч, 96.

[11] Там же, 120.

[12] Св. Хосемарія, Лист, 2 лютого 1945, 1.

[13] Св. Хосемарія, Лист, 28 березня 1955, 4.

[14] Св. Григорій Великий, *Moralia* 25, 7, 15 (PL 76, 328).

[15] Св. Хосемарія, Нотатки під час духовних роздумів, 19 березня 1968.

[16] Мт 28:19-20.

[17] Див. Другий Ватиканський Собор, *Apostolicam Actuositatem*, 2.

[18] Див. Другий Ватиканський Собор, *Lumen Gentium*, 31.

[19] Монс. Альваро дель Портільо, Пастирський лист, 9 січня 1993, 11.

[20] Св. Хосемарія, Лист, 19 березня 1954, 21.

[21] *1 Кор* 7:20.

[22] Див. Бенедикт XVI, Звернення, 18 травня 2006 та 11 червня 2007.